

DORMIAM ET REQUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS.

ET TURRIBUS NIVUM ALTARIA.

ELECTORUM CONSERVASTI

VII. ÉVF. 1906 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

IT DEUM ADORAVIT.

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

PLORABUNT SACERDOTES.

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom. Dr. Tóth Lajos: Rorate coeli! — Pistike első szent áldozása. — Nagyfalusi Lajos: I. Ave maris stella. II. Quem terra. III. O gloriosa Virginum. — Az Erzsébet-Örökimádás-Templom építő-bizottságának közgyűlése. — Timár Kálmán: Szentségi egyletek. — Az eucharisztikus társaságok főnséges hivatása. — Filó Károly: A zlabingsi fogadalmi kápolna. — Innen-onnan. — Fischer Ágoston: Elmélkedés a legfőbb Oltáriszentségről. — Oltáregyesületi ügyek.

✧ RORATE COELI! ✧

HUSZONHÉT századdal ezelőtt szállt fel először az ég felé az imádság a nagy próféta ajkáról. Nagyon, nagyon szüksége volt az ember lelkének az ég kegyelmi harmatára. Az a sziv, melynek teremtésétől fogva hivatása Istenét szeretni, az a lélek, melynek rendeltetése az örök imádás, a hozzá kapcsolt testtel együtt az örök hódolat, száraz volt nagyon. Hogy teremjenek így benne az örök imádás virágai, az örök hódolat jó cselekedetei?

Nyolcz század multán a próféta sóhaja meghallgatást nyert, mert harmatoztak az egek, a magasságbeli felhők csepegték az Igazat, s a föld megtermette a Megváltót. Szive sziv volt, melyhez hasonló emberi kebelben nem dobogott soha, annyira át volt hatva az isteni szeretettől. Lelke emberi lélek volt, mely — bár egész embersége az isteni természettel egyesült — méltóságában nem tagadta meg Istentől a hódolatot, hanem az örök imádás, az örök hódolat szentélye volt, s Ő maga az örök imádás áldozatja lett.

Miért harmatozták az egek onnan felülről ezt az Igazat? Hogy az emberek lássák, tanuljanak tőle, épüljenek példáján s legyen szivük az ő szivének képmása, s lelkük hozzá hasonlóan az örök imádás megszentelt temploma? Ez is igaz, ez is nagyszerű, de nemcsak ezért. Mit ér a száraz, tarlóvá sült földnek, ha rámutatunk, hogy milyen a föld, mely jó termésel diszlik? Semmit sem ért volna a Megváltó életének isteni példája, ha eljövételén a kegyelem harmata nem száll le az emberi szivekbe-lelkekbe, s azokat természetfölötti erővel nem teszi a magáéhoz hasonlóvá. Azért lett áldozat, azért áldozat ma és mindörökre, hogy szentségeket alapítson, s e szentségek megmaradjanak és állandóan forrásozzák, harmatozzák a

kegyelem harmatát, üdítő, segítő, felemelő erejét a száraz emberi lelkekbe. Szentségei kegyelmével az ő természetfeletti élete, mely Isten örök imádása, Istennek örök hódolat, belénk oltatik. Szívünk szívének képmása, lelkünk termékeny jó cselekedetekre, melyek állandó imádására és dicsőítésére szolgálnak Istennek.

Volt idő, mikor a keresztény nép nagy tömege is megértette, hogy miért harmatozták az egek a Megváltót, miért élt közöttünk, s mikép árasztja a szentségekben kegyelmével isteni életét hivi lelkebe. Ez az idő a kereszténység történetének aranykora, hol a keresztény nem tudott köznap-i lélek lenni, eszményi életet élt, minden percét nagy eszményének, Istennek szentelve Jézusa példájával, kegyelmével. Jézus közöttük élt a Szentségben, mint örök, mindig megújuló áldozat, ők a Szentséget állandóan magukhoz vették, vele egyesültek, s kegyelmén örökimádásról, örök hódoló áldozatról beszéltek cselekedeteik. Örömmel száll el lelkünk gondolata e szép időkre, mikor az egész kereszténység élő bizonyítéka volt annak, hogy az Egyház szent, mert szenteket nevel.

Azután más idők következtek. Az Egyház ugyan megmaradt szentnek, szentségei neveltek ezután is szenteket, sokat, hogy elsorolni emberi tudás nem is képes. Sajnos, azonban a nép, a nagy kereszténység általában nem élt a legnagyobb Szentséggel, a többivel is alig-alig. Hideg idők jöttek, mikor a szívek szeretete elfagyott, az örök imádás és hódolat érzelmei, cselekedetei nem élhettek. Mintha a kereszténység nagy zöme elfeledte volna, miért jött el a Megváltó, miért alkotta szentségeit s mikép szentelik meg ezek az embert az örök imádás érzelmeire és cselekedeteire.

Hát e napok milyenek, a melyekben mi élünk? Hidegek a lelkek ma is? Azt nem lehetne mondani; sőt inkább mindenütt égnek, forronganak. Fájdalom azonban, hogy a szenvedélyek perzselő heve ég bennük. A szívek-lelkek termőföldjét, hol az imádásnak és hódolatnak kellene megteremni, e perzselő hő égette ki, s idő előtt tarlóhoz hasonló. Mintha nem is Istentől volna mindenünk. Mintha nem tartoznánk ép ezért állandó, örök imádás érzelmeivel és cselekedeteivel neki. Ha a nagy próféta e kiégett, kopár lelkeket látná, ma is sóhajthatna: *Rorate coeli!* Vajjon a Megváltó eljöveteletét kérné, mint akkor tette? Nem gondolnám, mert az ő második eljövetele az ítélet borzalmaival leend. Inkább azt kívánná, azt kérné sóhajával, hogy e világ fiai menjenek el Jézushoz, az ő Szentségéhez, melyben örök áldozat, meg a többi szentségekhez. Innen áradna ki rájuk a kegyelem harmata, mely száraz lelküket fogékonnyá tenné az örök imádás érzelmeire, termékenynyé az örök áldozat cselekedeteire.

Milyen jó, hogy az Egyház szent, hogy szenteket mindig nevel, még a mai száradt lelkü világban is. Van egy kis csapat, mely körülveszi Jézust, eljár szentségéhez, s a szentség áldozatával egyesülve fel-

ajánlja a maga imáját, minden cselekedetét. Miért? Engesztelésül azokért, kik örök imádás helyett örök tiszteletlenséggel illetik Istent, s a hozzá emelő Jézus isteni Szentségét.

Rorate coeli! Harmatozzátok egek a türelem, a szeretetből fakadó kitartás áldozatát azoknak, kik engesztelő áldozatot mutatnak be örök imádásukkal a megbántásokért; harmatozzátok a magábaszállás, a meggondolás kegyelmét azoknak, kik az ellentáborhoz tartoznak, kiktől távol állnak az örök imádás érzelmei és cselekedetei! *Dr. Tóth Lajos.*

Pistike első szent áldozása.

Ezzel a fölirással «A jámbor gyermek» (lapszám : 72) című, elemi iskolások számára készült oktatókönyvecske 17. fejezetét mutatjuk be olvasóinknak. A Grátzer Pius, benczéstanártollából kikerült derék könyvecskét melegen ajánljuk a katolikus szülők figyelmébe a karácsonyi ünnepek alkalmából. Ára kötve 80 fillér. Megrendelhető szerzőnél vagy Buzárovits Gusztáv könyvkereskedőnél Esztergomban.

GYORSAN multak a napok; mintha szárnyuk volna, úgy repültek el; csakhamar elmúlt egy esztendő s Pistikére ismét nagy öröm várakozott: az ártatlan gyermeki örömök koronája, az első szent áldozás napja. Oh, mily vágyva vágyakozott e nap után, a melyen először fogadja majd ártatlan szívébe az édes Jézust. A hitoktató ur is emlékezetessé és örvendetessé akarta tenni e napot az első áldozóknak s azért már előzőleg 2 hónapig előkészítette őket s oktatásokat adott nekik ezen «nagy szentség» méltó vételéhez. Az első áldozók mind nagy örömmel vettek részt Pistikével együtt ezen oktatásokban és áhitattal hallgatták az előkészítő tanításokat. Olvasd te is, kedves gyermek, figyelemmel!

Bárcsak az angyalok nyelvén tudnék beszélni, kedves gyermekek, midőn e «nagy szentség»-ről, a legméltóságosabb Oltáriszentségről szólok szívetekhez! A bibliában tanultátok, hogy az édes Jézus egy alkalommal 5000 (ötezer) embernek testi éhségét csodálatosan kielégítette 5 árpakenyérrel és két kis hallal. Ez volt a csodálatos kenyérszaporítás; ez előképe volt a legfölségesebb Oltáriszentségnek; ezzel meg akarta mutatni Jézus, hogy csodálatos uton is tud az embereknek kenyeret adni. Ugyanekkor ezt is mondotta: «Én vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá; ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, a melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért.» (Ján. 6, 51—52.) E szavakkal ígér valamit Jézus, azt, hogy majd olyan kenyeret, tudniillik saját testét fogja adni eledelül, a melyből a ki eszik, örökké él. A mit így megígért az édes Jézus, ezt ünnepélyes alkalommal, az utolsó vacsorán, teljesítette is: az Ur Jézus végtelen szeretetének irántunk nem volt elég, hogy érettünk

a keresztfán meghalt s megváltott bennünket, hanem azonkívül még önmagát is nekünk adta lelkünk táplálására a világ végezetéig. Halála előtt kinszenvedésének előestéjén, nagycsütörtökön, miután apostolaival elköltötte a husvéti bárányt, akkor kezébe vette a kenyeret, ég felé emelé szeméit, megáldá, megtöré s apostolainak adá, mondván: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettetek adatik.» Azután kezébe vevé Jézus a poharat (a kelyhet), a melyben bor volt kevés vízzel, megáldá, odanyujtá apostolainak s mondá: «Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az ujszövetségé, mely érettetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.»

Az apostolok pedig a legnagyobb tisztelettel magukhoz vették, a mit Jézus adott nekik. Ez volt, kedves gyermekek, az Oltáriszentség megalapítása és elrendelése. Jézus mindenható szavaira a kenyér fölött «Ez az én testem» többé nem kenyér az, hanem Jézus teste és a vízzel vegyes bor felett «Ez az én vérem» többé nem bor az, hanem Jézus vére s ez a legméltóságosabb Oltáriszentség, mint a katekizmus is mondja: Az Oltáriszentség a legfölségesebb szentség, a melyben a kenyér és bor színe alatt a mi Urunk Jézus Krisztusnak teste és vére van jelen lelkünk táplálására.

Bizonyára láttátok már kedves gyermekek, a templomban, hogy sokan odatérdelnek az oltárhoz vagy az oltár előtt levő fehér terítővel letakart rácshoz s a pap kicsiny, köralaku, fehérszinű szent ostyát nyujt nekik áhitattal s a hivek ájtatosan magukhoz veszik. Ez a kicsiny, fehérszinű, köralaku szent ostya a legfölségesebb Oltáriszentség.

Azt is láttátok már, hogy a szentséges mise vagy szentséges litánia alatt a pap fényes, aranyos, sárgaszinű tárgyat tart a kezében és azzal áldást ad az ájtatos hivekre; nem ez a fényes, aranyos, sárgaszinű tárgy az Oltáriszentség, hanem ez csak a tartója; hanem a közepén üveggel fedett nyílás van s ezen keresztül látható benne egy nagyobb alaku, köralaku, fehérszinű szent ostya, ez a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Legfölségesebbnek és legméltóságosabbnak mondjuk az Oltáriszentséget, mert minden malasztinak szerzőjét, kuforrását, magát Jézus Krisztust foglalja magában.

Az Oltáriszentségről beszélhetünk úgy is, mint imádás tárgya, úgy is, mint szent miseáldozat, úgy is, mint szent áldozás.

Sokszor láttátok már, kedves gyermekek, hogy szentséges misénél vagy szentséges litániánál a pap kiteszi a szentséget a hiveknek imádásra; máskor reggeltől estig egész nap ki van téve, hogy imádjuk; máskor rendszeren be van téve az oltárszekrénybe s előtte éjjel-nappal az öröklámpa ég. Ilyenkor imádás tárgya a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Az Oltáriszentség továbbá szent miseáldozat is, az ujszövetség áldozata, a melyben a mi Urunk Jézus Krisztus önmagát a pap kezei által

mennyei Atyjának vérontás nélkül mindennap föláldozza, a mint egykor vérét ontva a Kálvárián magát feláldozta. A szentmise tehát a keresztáldozatnak naponkinti megismétlése, megújítása. Az első szentmise az utolsó vacsoránál volt: a templom egy nagy szoba volt, az oltár egy hosszú asztal, a miséző pap maga az Ur Jézus volt, az áldozat szintén maga az Ur Jézus volt, a jelenlevő hivek az apostolok voltak.

A legméltóságosabb Oltáriszentségről szólhatunk egyszersmind úgy is, mint szent áldozásról. A szent áldozásnál ugyanis Jézus Krisztus szent testét és szentséges vérét fogadjuk szívünkbe, vesszük magunkhoz lelkünk táplálására. A szent Ostya, Jézus teste, nem közönséges, földi kenyér; lelki eledel ez, nem testi, nem földi; mennyei táplálék ez, nem földi. Az apostolok voltak az elsők, a kik az utolsó vacsoránál ezen mennyei eledelben, az első szent áldozásban részesültek; ők voltak az első szent áldozók.

Bárhogyan tekintsük is, kedves gyermekek, az Oltáriszentséget, mindenkor, a legmélyebb imádás illeti meg, leborulva kell imádnunk, mint jól mondja a szép ének:

«Ez nagy szentség valóban,
Ezt imádjuk legjobban,
Melyet Jézus nekünk hagyott,
Testamentomban.»

Ti most, kedves gyermekek, legközelebb az első áldozásban fogtok részesülni, abban a kegyelemben, hogy maga a jó Jézus jön hozzátok, szívetek hajlékába. Mint említettem fentebb, láttátok már, hogy sokan odatérdelnek az oltár elé, hogy a szent áldozáshoz járuljanak. De nem szabad akárkinek akárkogyan csak odatérdelni, hanem előbb méltó lakóhelyet kell készítenünk szívünkben az isteni vendég, Jézus fogadására. Mert, a ki méltó előkészület nélkül — a mitől a jó Isten óvjon meg benneteket — merészelne a szent áldozáshoz járulni, bűnben, nagy vétkekkel szívében, az olyan nagy vétket követ el, a méltatlan áldozás, a szentségtörés vétkét; azért mondja szent Pál apostol: «A ki ... méltatlanul eszi e kenyeret vagy iszsa az Ur kelyhét, vétkezik az Ur teste és vére ellen. Vizsgálja meg magát azért az ember s úgy egyék azon kenyérből s úgy igyék ama kehelyből. Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, meg nem különböztetvén az Ur testét.» (Kor. I. 11, 27—28.) Ilyen méltatlan áldozó volt az áruló Judás az utolsó vacsoránál. Az ilyen méltatlan áldozó tehát ítéletet eszik és iszik magának, mert nem különbözteti meg az Ur testét más kenyértől; az Oltáriszentségben Jézus teste mennyei kenyér, nem földi, angyali eledel, nem földi. A jó Isten óvjon meg mindnyájatokat, kedves gyermekek, ily nagy vétektől, a méltatlan áldozástól.

Mikor tehát ehhez az angyali vendégséghez, a szent áldozáshoz járunk, elő kell készíteni magunkat. «Vizsgálja meg magát az ember», mondja

szent Pál apostol: azaz vizsgáljuk meg lelkiismeretünket s jó szent gyónást végezzünk mindig, mielőtt a szent áldozáshoz járulunk, hogy szívünk, lelkünk a vétectől tiszta legyen. Nemde, ha előkelő vendég érkezik hozzátok, kedves szüleitekhez, nemde kitisztítják a szobát, letörölgetik a butorokat, rendbe hozzák az egész házat, csak hogy jól érezze magát az előkelő vendég; sőt még fel is ékesítik a szobát szép virágokkal, hogy kedves legyen az előkelő vendégnek; épen így kell nekünk is tenni szívünkkel, lelkünkkel: a jó szent gyónásban meg kell tisztítani szívünket, lelkünket a bűnök szennyétől s föl kell ékesítenünk az erények virágaival, az ártatlanság liliomával, a szeretet piros rózsáival, az alázatosság szerény ibolyáival, mert a szent áldozáskor igen előkelő vendég száll szívünkbe, tudniillik a királyok királya, a mennynek és földnek mindenható Ura, a fölséges Isten, Jézus Krisztus. Oh, bárcsak minden gyermek méltóan fogadná be szívébe az édes Jézust mindenkor, de különösen első szent áldozása alkalmával! Nemde szívesen fogadta egykor az édes Jézus az ártatlan gyermekeket, megölelte és megáldotta őket; ha ártatlan szívvel, tiszta lélekkel járultok hozzá, titeket is szerető szent Szívéhez ölel s megáld benneteket. A kedves őrzőangyal kísérjen benneteket az első szent áldozásokhoz!

Oh, mily örömmel hallgatta Pistike az Oltáriszentségről szóló tanításokat! Oly figyelmes volt, hogy majdnem minden szót jól megjegyzett magának s mélyen a szívébe vésett. Szíve mindegyre jobban viszontszerezetre gyult a jó Jézus iránt s vágyva vágyódott az áldozócsütörtök ünnepe után, a mikor a jó Jézusnak adhatja magát. És a mikor elérkezett e szép ünnepnap, Pistike alig tudott hová lenni örömében, hogy holnap Jézus tér be szívébe vendégül. Már előtte való napon buzgón és ájtatosan és jól elvégezte szent gyónását, mint mikor első szent gyónását végezte s egész napon át igen jól viselte magát; sokszor gondolt a holnapi ünnepnapra s este is a holnapi szent áldozására gondolt; elvégezte áhitattal esti imádságát és nyugalomra tért. Oh, milyen szépet álmodott: a mennyben a kedves angyalokkal társalgott s velük játszadozott s ezek szívesen fogadták be társaságukba; meg is kérte a kedves őrzőangyalt, hogy holnap kísérje el őt első szent áldozásához.

Reggel már jó korán felébredt Pistike s első gondolata is a jó Jézusé volt; ájtatosan elvégezte reggeli imádságát, szép tisztára megmosakodott és megfésülködött, egészen új ruhájába — jó szülei vették neki a mai ünnepnapra — felöltözködött. Reggelit azonban most nem evett, mert tudta a katekizmusból, hogy szent áldozás előtt éjjeltől kezdve sem enni, sem inni nem szabad, még vizet sem, még czukrot sem, tiszteletből az Ur teste iránt.

Mikor már egészen felkészült, meghívta jó szüleit és testvéreit a templomba első szent áldozásához; azután elment az iskolába, a hol az első

áldozók már gyülekeztek, hogy onnét vonuljanak a templomba. Itt az iskolában látta Pistike kis pajtásait; bizony nem mindegyiknek volt oly szép ruhája, mint neki; de azért Pistike nem volt büszke és kevély, nem nézte le szegényebb kis pajtásait, mert tudta, hogy a jó Jézus nem a külsőt nézi, hanem a belsőt tekinti; nem baj az, ha valamely szegény gyermeknek nincsen is szép ruhája az első szent áldozásnál, csak a szive legyen tiszta és ártatlan, akkor már kedves az Ur Jézusnak. Nemsokára megérkezett az iskolába a hitoktató ur s még egyszer röviden buzdította az első áldozókat, hogy testüket, lelküket, szívüket, mindenöket egészen adják oda a jó Jézusnak.

Ezután az iskolából a templomba vonultak az első áldozók; a templom már majdnem egészen tele volt; ott voltak a jó szülők, hogy részt vegyenek kis gyermekeik első áldozási ünnepélyében; Pistike édes szülei és testvérei is ott voltak. Most szentmise következett. Pistike máskor is, de különösen most ájtatos volt a szentmise alatt. Az evangelium után a miséző pap rövid, buzdító szent beszédet intézett az első szent áldozókhoz s ezután hangosan megújították keresztségi fogadásukat s e közben kérdezte tőlük a miséző pap:

«Hisztek-e az Atyaistenben?» «Hiszünk», felelék ájtatosan és fennhangon az első áldozók.

«Hisztek-e a Fiuistenben?» «Hiszünk.»

«Hisztek-e a Szentlélek-Istenben?» «Hiszünk.»

«Ellene mondotok-e a gonosz léleknek?» «Ellene mondunk.»

«Ellene mondotok-e az ő kísértéseiknek?» «Ellene mondunk.»

«Ellene mondotok-e a világnak?» «Ellene mondunk.»

«És az ő pompáinak?» «Ellene mondunk», válaszolá fennhangon és ájtatosan a többi első áldozóval Pistike is. Ezután a szent áldozásig Pistike imádságos könyvéből imádkozott és pedig ájtatosan elimádkozta az áldozás előtti imákat, mint imádságos könyvében volt; felkeltette szívében a hit-, remény-, szeretetet, valamint forró kívánságot ébresztett szívében Jézus után s következett a szent áldozás.

Odatérdelt Pistike égő gyertyával kezében az első áldozókkal együtt az oltárhoz Jézus elé s várja alázatosan, míg reá kerül a sor. Már kifordul a miséző pap s háromszor csengetnek; Pistike mellét verve, ájtatosan imádkozza a kafarnaumi pogány századosnak szép imádságát: «Uram, nem vagyok méltó, hogy bejőjj hajlékomba, hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én lelkem» s kezdődik az első szent áldozás. Már Pistikéhez érkezik az áldoztató pap s Pistike a legmélyebb imádással s a legbensőbb áhitattal fogadja szívébe az édes Jézust, a nyelvére helyezett szent ostyát; pár pillanatig mélyen meghajtja magát Pistike a szent ostyával nyelvén, szájában s leborulva imádja Urát, Istenét; semmi másra,

csak az édes Jézusra gondol Pistike ez alatt, Jézusnak adja Pistike mindent, testét, lelkét, szívét, önmagát egészen. E közben a szent ostya feloldódik nyelvén s rágás nélkül tisztelettel lenyeli. Ekkor visszamegy Pistike a helyére s jól felhasználja e legszentebb pillanatokat: szive Jézussal társalog, Jézus foglalja el szívét egészen. Hálát mond Pistike Jézusnak, megköszöni neki ezt a nagy kegyelmet, hogy az első áldozásban részesülhetett, hogy szívébe kedves vendégül betérni méltóztatott. Oh, milyen boldognak érezte magát most Pistike! Hogy is ne! Hiszen Jézus, az ártatlan gyermeki szivek legjobb barátja Jézus a Megváltó, a keresztfán meghalt Jézus van vele! Hiszen ő most a legboldogabb, mert Jézus, az élő Istennek fia, a menny és föld Ura, szállott be szívébe! Kérte is Pistike az Ur Jézust, hogy szeresse őt; igéri, hogy mindig jámbor és jó gyermek lesz; kérte, áldja meg őt, mint egykor megáldotta az ártatlan kisdedeket. Elimádkozta Pistike az imádságos könyvéből még az áldozás utáni imádságokat s a «Krisztus lelke, szentelj meg engem» kezdetű szép imádságot. Oh, mily öröme volt a jó Jézusnak a jámbor Pistikében; a kedves őrzőangyal is nagyon örült neki.

Eközben elvégezte a miséző pap az első áldozók megáldoztatását s rövidke beszédben buzdította őket, hogy soha se felejtsek el a mai szép ünnepnapot, első szent áldozásuknak szent napját; a jelenlevő szülők szívéhez is szólt, hogy visszaadja nekik kis gyermekeiket, de úgy, mint szenteket, iparkodjanak tehát kis gyermekeiket szentül fölnevelni a jó Isten számára; majd pedig megáldotta valamennyiöket. Szem nem maradt szárazon, valamennyien sirtak az örömtől.

A szentmise után megajándékozta a hitoktató ur az első szent áldozókat szép emlékképpel, melyen az utolsó vacsora volt ábrázolva s Isten nevében haza bocsátotta őket. Pistike is kapott szép emlékképet s örök emlékül eltette. Nagy örömmel ment szüleihez; kedves szülei is a legnagyobb örömmel fogadták, megcsókolták és buzdították őt, hogy mindig jámbor és jó maradjon. Az egész napon át igen boldognak érezte magát Pistike s igen jól viselte magát, vigyázott, hogy meg ne szomorítsa szívében Jézust.

Igy végezte Pistike első szent áldozását. Mennyire örültek neki a kedves őrzőangyal, jó szülei, testvérei s mind, mind, a ki csak ismerte őt. Ettől kezdve még jobban szerette Pistike a templomot, mindig nagyobb áhitattal volt jelen a szentmisén, gyakran meglátogatta az Ur Jézust az Oltáriszentségben, majdnem mindig valahányszor a templom előtt elment. Szeretetét és háladatosságát akarta ezzel Pistike megmutatni az első szent áldozás kegyelmeért.

Menj, kedves gyermek, s te is hasonlóképen cselekedjél!

I. Ave maris stella...

Oh-tenger csillagja,
Ave! Isten Anyja:
Ave! menny kapuja,
Örökszüz Mária!

Oldd meg békóinkat,
Vétkes vakságunkat:
Üzz el minden gonoszt,
Jóságodat eloszd.

Kiváltságos szent Szüz!
Szelidségnek tükre:
Szokfass türelemre,
Ártatlan életre.

Angyal-hozta szent szó,
Éva helyett Ave:
Üdvözlégy! üdvözlégy!
Békédbe fogadj be.

Oh! mert Te Anyánk vagy
Hatalmas Az által:
Ki értünk Anyának
Vallani nem áthat.

Szüzi tisztaságra
Zarándok-utunkban:
Hogy veled örökké
Örvendjünk Jézusban.

Dicsőség Atyának,
Krisztusnak, Fiának,

És a Szentléleknek;
Imádandó egynek. Amen.

II. Quem terra...

Kit tenger, föld, csillagrajok,
— A mindenség hármassága —
Úrok gyanánt imádanak:
Ölében hordja Mária.

Ki ujján forgat végtelen
Csillagszférákat szüntelen,
Imádván angyal s emberek:
Boldog méhében szendereg.

Kit a nap, hold s szeráfi ég
Meg nem foghat s nincs benne vég:
Mint drága terhét zárja el
A Szentlélekkel felt kebel.

Boldognak angyal hirdeté,
A Szentlélek megihleté,
Hogy mátkáján áradjon át:
Kit minden nemzet várva várt.

Dicsőség Néked, glória,
Jézus! szüz méhnek szüz Fia,
Atyád keblén most s végtelen,
A Szentlélekkel szüntelen. Amen.

III. O gloriosa Virginum...

Oh, csillagsornál fényesebb,
Minden szüznél fenségesebb,
Ki semmiből hív tégedet:
Tőled szív zsenge életet.

Oh, Isten háza, ajtaja,
Melyen szent hajnal árada —
Fel! áldani őt nemzetek!
Ki szüztisztán oszt életet.

Évában elvesztők a hont,
Fiadban hoztál balzsamot,
Törölvén árvák könnyeit:
Kioldád a menny zárait.

Dicsőség Néked, glória,
Jézus! szüz méhnek szüz Fia,
Atyád keblén most s végtelen,
A Szentlélekkel szüntelen. Amen.

Nagyfalusi Lajos.

Az Erzsébet-Örökimádás-Templom építő-bizottságának közgyűlése.

AZ ÜNNEPSÉGEK egész sorozatának volt nov. 19-én színhelye az a darab katolikus föld, a melyen a Mária-Reparatix-apácák kolostora, az Oltár-Egyesület háza és köztük az Erzsébet-Örökimádás-templom emelkedik. A kolostornak apáczákat, a templomnak harangokat szenteltek, az Oltár-Egyesület tanácskozó-termében pedig a templomépitő-bizottság tartotta közgyűlését. A nagyszámu közönség soraiban megjelentek: Örgróf Pallavicini Edéné, született Mailáth Etelka grófnő, Pálffy Anna grófnő, Serényi Istvánné grófné, Barkóczy Ilona bárónő, özv. Heinrich Ferenczné, dr. Kiss Aladárné, Fellmayer Vilma, Tihanyi Béláné, Heinrich Dezső, Heinrich Ferencz, dr. Zlinszky János, Aigner Sándor és számosan.

Reggel kilencz órakor boldogult Erzsébet királyné emlékére ünnepélyes szentmise volt, a melyet dr. Kohl Medárd püspök mondott Kurcz Vilmos, Kanter Károly apátok, dr. Robitsek Ferencz, dr. Hanauer István, dr. Glattfelder Gyula, P. Soós István és többek segédkezése mellett. Szentmise alatt két jelöltet vett fel a püspök az apácák közé.

Egy jelölt az ünnepélyes fogadalmat tette le. Ezután a püspök kíséretével s a megjelentekkel együtt a templomba vonult, a hol diszes szőnyegsátorban a négy megszentelésre váró harangot helyezték el. A harangok felirása a következő:

X. PIUS PÁPA KORMÁNYZÁSA
ÉS I. FERENCZ JÓZSEF CSÁSZÁR ÉS APOSTOLI KIRÁLY
URALKODÁSA IDEJÉBEN
A BUDAPESTI ÖRÖKIMÁDÁSI TEMPLOM SZÁMÁRA
NEMES TÖMÖRY KÁROLY CS. ÉS KIR. ASZTAINOK
ÉS ÖZV. Ó-MORAVICZAI HEINRICH FERENCZNÉ
SZÜLETETT NEMES TÖMÖRY EUGENIA ÁLTAL
BOR. SZENT KÁROLY TISZTELETÉRE
FÖLAJÁNLVA
AZ ÚRNAK MCMVI. ÉVÉBEN.

Hangja: es, sulya: 1180 kilogr. Rajta látható még egy szentségimádó angyal féldomborképe ezen felirással: «Venite adoremus». A többi harangok ajánlása épen ily szövegű; a második ges-hangu, 700 kilogrammos, szerafi szent Ferencz tiszteletére, a következő felirással: «Minden lélek dicsérje az Urat». A harmadik b-hangu, 340 kilogrammos, szent Eugénia tiszteletére, ily felirással: «Adjanak neked hálát a népek, adjon hálát minden nép». Végre

a negyedik 150 kilogrammos, es-hangu, szent Vilmos tiszteletére készült, «Uram, hallgasd meg az én szómat» jelmondattal.

A szentelés után Kohl püspök a templomépítő-bizottság közgyűlésén elnökölt s a következő beszédet mondta:

Mélyen tisztelt Közgyűlés! Az Erzsébet-Örökimádás-Templom építő-bizottságának közgyűlését előkészítő bizottság úgy intézkedett, hogy én nyissam meg a mai közgyűlést. Eleget teendő e megtisztelő megbízatásnak, engedjék meg, hogy csak a mai nap eseményeire hivatkozzam. A meghívó szerint Erzsébet jó királynénk emlékére ünnepélyes szentmisét tartottunk; jele ez annak, hogy ama napot, mely egész országunkat gyászba borította, mely annyi fájdalmat okozott mindnyájunk szívének, nem tudjuk elfeledni, a kegyelet megujul az ő védőszentjének névünnepén. Ez a kegyelet buzdította a hölgyeket, hogy emlékét maradandó művel megörökítsék. Ama kis szentélyt a Rákos-utczában ma holnap egy szép, remek templom váltja fel, akkor tizenhárom apáca kezdte meg nálunk az imádás misszióját, ma egy szép kolostorban, daczára az előbbi egészségtelen viszonyoknak, mikor a nedves lakások miatt sokat kellett szenvedniök, számuk napról-napra növekszik, a jó Isten sokasítja őket, a ki meghallgatta imádságunkat. Hála legyen neki mindig érte és bőséges áldása szálljon mindazokra, a kik a templom létrehozásában közreműködtek. Legyen ez a templom menedékhelye a gyötrődött lelkeknek, kiket a gond, bú, sokféle bánat idehoz, találjanak itt mindig isteni tüzet, mely isteni szeretettel melegítse, töltsse be lelküket. Tisztítsa és tegye egészségesebbé ez a templom a főváros erkölcsi légkörét.

Az ó-testamentumban a leviták hívták az istentiszteletre a zsidókat, ők készítették elő az áldozati tárgyakat, meggyújtották a lámpákat, ajtót őriztek. Az Örökimádás-templom is kapott ma levitákat, azt a négy harangot, a melyet nemeslelkű emberek adományoztak. Ébreszszék e harangok a körülállók lelkét arra a tudatra, hogy kérjék mindig munkájukra Isten áldását, valahányszor a harang szavát hallják. Ma szólal meg először az egyik harang; csengő szava hozzon áldást azokra, a kik őket ajándékozták.

Miután a templomépítés befejezéséhez közeledik, ily alakban utolsó ez a mai közgyűlés. A jó Isten megengedte, hogy minden nagyobb baj és szerencsétlenség nélkül befejeződik a külső építkezés, de belseje még meglehetősen nagy áldozatokat fog követelni. Azt hiszem, mindnyájunk óhaját fejezem ki, ha azt kívánom, adjon a jó Isten a belső felszerelésre is oly nagy adakozókat, meczenásokat, mint a kik a templom felépítését eddig lehetővé tették. Ezzel a közgyűlést megnyitom.

Az élénk helyesléssel fogadott megnyitó beszéd után Aigner Sándor műépítész számolt be a lefolyt évben történt építkezésekről. Jelentése a következőképen hangzott:

Mélyen tisztelt közgyűlés!

A múlt évi jelentésemben már volt szerencsém a zárda- és az oltár-egyleti épület elkészültéről beszámolni, de azok végleges költségei iránt akkoriban — a végelszámolás hiányában — a mélyen tisztelt közgyűlést még nem tájékoztathattam.

Ennélfogva bátorodom most, a végelszámolások lezárása után bejelenteni, hogy:

A zárda összes építési költségei ... .. 163.829·03 K.

Az oltár-egyleti épület összes épít. költségei 168.039·31 «

Mindkét épületnél a költségvetésben foglalt munkákra nézve az előirányzathoz képest némi megtakarítás mutatkozik ugyan, de az utólag elrendelt, költségvetésen kívüli többletmunkák költségeivel együtt a zárdánál 7924 kor., az oltár-egyleti épületnél 6807 kor. túlkidátást eredményez a végelszámolás.

E túlkidátás megindokolására legyen szabad felsorolnom, hogy a zárdánál ezen összegben bennfoglaltatik a légszuszvillágítási berendezés, az étel- és teherfelhúzó, a takaréktűzhely, a villamcsengők berendezése, butorok és a kerti kerítésfalak költségei. Az oltár-egyleti épületnél pedig a légszuszvillágítási berendezés, az ételfelhúzó, villamcsengők, butorok, valamint a jelenleg a zárda kápolnájában elhelyezett, később az oltár-egyleti kápolnában felállítandó oltár és végül a Rákos-u. 5. sz. ház visszaalakításának költségei képezik a túllépést.

Áttérve már most az Örökimádás-templom építkezésére, első sorban sajnálattal kell bejelentenem, hogy az áldatlan munkásviszonyok és az azokból eredő kömivesstrike, a mely most már szeptember eleje óta folyik és tavasz előtt alig fog véget érni, megakadályozott minket is abban, hogy a templom építési munkálatait ez év végéig teljesen befejezzük és csak Havel Lipót építőmesterünk buzgóságának köszönhető, hogy a munkát 3—4 vizepallérral és egynéhány napszámossal folytatva, legalább a toronyt befejezhettük és a harangház magasságáig leállványozhattuk.

Az ő áldozatkészsége nélkül a mai ünnepség sem lett volna megtartható, mert csak erőltetett munkával sikerült a harangházat annyira elkészíteni, hogy abban nagyságos Tömöry Károly és özv. ó-moraviczai Heinrich Ferenczné urnő nagylelkű adománya maradandó helyét találhassa.

A templom külsején ezután már csak a nagy torony négy sarkán álló fiáléknak, a rózsablak mérművének és a főkapuzatnak az elhelyezése, valamint a kétoldali kerítésrács felállítása van hátra.

A templom belsejében az előcsarnok és a zenekórus alatti boltozatok, csekély vakolási munka, a toronylépcsők és az ajtók elhelyezése, a padlóburkolatok, a villamvilágítási vezeték és végül az üvegesstrike miatt félbemaradt ideiglenes beüvegezés befejezése van hátra.

Mindezen munkák a tavasszal — feltéve, hogy a kőmívesstrikének addig vége lesz — 6—8 hét alatt lesznek befejezhetőek.

A belső fölszerelés, valamint az üvegfestmények tervei munkában vannak, s már csak az az egy óhajunk marad hátra, hogy ezekre a belső felszerelési tárgyakra és üvegfestményekre is — a melyekre egyelőre még fedezetünk nincs — minél előbb akadjanak oly nemeslelkű adományozók, mint a minők e mai nap lélekemelő ünnepsége nyújtottak alkalmat.

Dr. Glattfelder Gyula pénztáros az egyesület pénztári állapotáról számolt be a következőleg: Pénztári jelentés az Erzsébet-Örökimádás-Templom-Egyesület 1906 november 19-én tartott közgyűlése számára.

Jelentésemet egy részben örvendetes tény fölemlítésével kell kezdenem, nevezetesen, hogy az Osztrák-magyar bank az építés befejezéséhez szükséges kölcsönt megszavazta. Ezzel lehetővé lesz téve az építés zavartalan folytatása és lebonyolítása, úgy hogy remélhetjük, miszerint a jövő év folyamán, a mikor a magyar katolicizmus Árpádházi Szent Erzsébet születésének 700 éves fordulóját fogja ünnepelni, a templom rendeltetésének át lesz adható.

Az építés kezdete óta a mai napig kiadatott az épületre 590.632 kor. 36 fill. Az egész szükséglet a költségvetési előirányzat szerint 865.273 kor. 18 fill. Szükségeltetik tehát még 274.640 kor. 82 fill.

Ezzel szemben rendelkezésre áll a fölvelt 300.000 kor. bankkölcsönnel együtt 433.923 kor., úgy hogy az épület elkészülése esetén körülbelül 159.000 kor. marad rendelkezésre. Illetőleg, mivel a bokrétautczai két házunkon még 61.964 kor. és 34 fill. jelzálogkölcsön van, ennek fölesztése után tisztán marad 97.319 kor. 66 fill., a mely esetleg gyümölcsözően volna elhelyezhető s a bokrétautczai két ház. A belső berendezés költségei azonban még jötevékre várnak.

Ezzel szemben áll a 300.000 kor. után évenként fizetendő 15.000 kor., melynek fedezetéről már most kell gondoskodni. Fölmerült már a bokrétautczai házak felépítésének kérdése, de elkerülhetetlennek tartom az oltár-egyesületi ház megfelelő értékesítését is.

Ez annál szükségesebb, mivel a mennyire közeledik a templom befejezése felé, oly arányban csökken évről-évre az adakozási kedv.

Bevétel volt a múlt év folyamán 17.885 kor. 51 fill., kiadás pedig az építésre fizetett összegén kívül 1625 kor. 62 fill., úgy hogy az építésre magára ez év folyamán összesen 16.259 kor. 89 fill. adomány jutott.

Reméljük, hogy a belső fölszerelés előteremtésénél a nagylelkűség ismét előtérbe lép s ezen a czímen nem fog új teher az egyesületre hárulni, hanem azon páratlan támogatás, mely e művet a befejezéshez közel hozta, a jövő esztendő folyamán lehetővé fogja tenni, hogy 1907 november 19-én a teljes befejezésről és kifizetésről számoljak be a közgyűlésnek.

Az oltáregyesületi ház megfelelő értékesítésére vonatkozólag ugy határozott a közgyűlés, hogy ez a kérdés sokkal fontosabb, mint hogy előkészület nélkül a közgyűlés határozhatna róla, másrészt a dolog az Oltáregyesület ügye, azért legjobb lesz, ha a kérdést az Oltáregyesület választmánya teszi előbb tanácskozása tárgyává.

A közgyűlés végén még Káner Károly apát köszönte meg Kohl püspöknek, hogy a gyűlésen elnökölni méltóztatott s biztosította a püspök urat, hogy a közgyűlésen jelenlevők buzgó szívvvel fognak imádkozni a eteg hercegprimás egészségéért.

Szenségi egyletek

8. Ingolstadti szentmise-szövetség.

I. **Czime:** E szövetség czime röviden: *Pactum Marianum* (Marianisches Messbündniss), hivatalos teljes czime: *Confoederatio sub glorioso titulo, invocatione et praesidio immaculate conceptae Virginis Mariae.*

II. **Története.** Ezen miseszövetség érdekes története egy Mária-képhez kapcsolódik.

A hitujítás idejében élt az ingolstadti ferenczrendi kolostorban Nas János szerzetes-testvér, ki a boldogságos Szűz kiváló tisztelője gyanánt volt ismeretes. Ez a dolgozó testvér igazi benső vágyódást érzett a papi pálya iránt, hogy mint pap az isteni Üdvözítő és szűz Mária tiszteletében még inkább buzgólkodhassék. E vágytól tüzelve igyekezett célját megvalósítani. Nappal házi teendőkkel lévén elfoglalva, éji nyugalomát áldozta fel: éjjelenként a boldogságos Szűz képe elé ment, hol állandóan mécs égett. Térdelve vagy állva szűz Máriához folyamodott, mint a bölcsesség székéhez és ekként imádkozva meg tanulva töltötte rendszerint az éjet a kép előtt. A boldogságos Szűz meg is segítette. Oly előhaladást tett a hittani tanulmányokban, hogy öt év múlva már miséspappá szentelhettek. Kiváló jó pap és szerzetes lett belőle. Kitünt mint szónok és egyházi író. Különféle megtisztelő állást töltött be rendje kebelében, de főkép rendjén kívül. Meghalt mint brixeni segédpüspök 1590 május 16-án.

A Mária-képet, mely előtt Nas János oly sikeresen imádkozott, nagy becsben tartották az ingolstadti szent ferenczrendiek, sőt, akár valami kegyképet, nyilvános tiszteletre is kitették. Midőn 1726-ban a szentmise-szövetséget megalakították, ezen képet választották a szövetség czimképének. 1754-ben rendi templomukban oltárra emelték a képet; ettől fogva a miseszövetség tagjai mindinkább szaporodtak.

Az eichstätti püspök 1874. február 3-diki határozatával ezen mise-

szövetség a *Szeplőtelen Fogantatás* nevezete alatt szabályszerű egyház társulattá emeltetett s azon év június 26-án a római «*Ara Coeli*» név alatt ismert ferenczrendi kolostorban fennálló Szeplőtelen Fogantatás társulatába iktattatott; ez utóbbi társulat IX. Pius 1854. november 20-án kelt leiratára alakult meg.

III. Célja. A szövetség célja kezdetben az volt, hogy élő tagjainak boldog kimulást, az elköltözötteknek pedig a tisztítóhelyről való gyors szabadulást esdekелjen ki. Ujabban a szövetségnek célja, szűz Mária szeplőtelen Fogantatásának tisztelete a szentmiseáldozat bemutatása által. A papi tagok maguk végzik, egyéb tagok pedig ugy szolgáltatják e célra a szentmisét. Naponta a világ minden táján több mint 1600 szentmise lesz így följánlva s bemutatva a tagok részéről, kiknek száma jóval felülhaladja a félmilliót.

IV. Társulati szabályok. A szövetség szabályzatából közöljük a következő pontokat:

1. A ki *fölvétni* óhajt, jelentkezzék levél útján az ingolstadti szent ferenczrendi kolostorban. Tudtán és akaratán kívül senkit sem szabad felvétni; természetesen halottakat sem lehet beiratni.

2. Ne feledkezzenek el a tagok *kötelezettségükről*, mely abban áll, hogy az évnek meghatározott napján szentmisét kell végezniök vagy szolgáltatniök a szövetség szándékára. Ez a szándék főleg öt dologra irányul: *a)* a szeplőtelenül fogantatott szűz Mária tiszteletére; *b)* hogy a tagok maguknak boldog kimulást esdjenek ki; *c)* hasonlóképen azon tagok számára, kik közel állanak haláluk órájához; *d)* az élő és megholt tagok lelki üdveért és *e)* kivált azon tagért, ki legutóbb mult ki. Egyébként elegendő, ha a szentmisét az illető egyszerűen «az ingolstadti miseszövetség szándékára» ajánlja fel.

3. Minden tag ápolja és gyakorolja a boldogságos Szűz különös tiszteletét. A Mária-ünnepeken és szombati napokon mondják el ájtatosan a följánlási imát szűz Máriához. Igyekezzenek erényeinek követésével ájtatosságát és szeretetét elsajátítani; ép azért hetenkint többször is mondják el a Szeplőtelen Fogantatás kis imafüzérét.

4. Válasszák a tagok a jó halál patronusául szent Mihály, szent József, és szent Borbálát s az Isten többi kiválasztott szentjét, kik iránt mi katólikusok különös bizalommal viseltetünk, és kérjük segítségüket haláluk órájára.

Jegyzet. A beiratkozás alkalmával némi alamizsnát kell adni a szövetség költségeinek fedezésére. Ugyanily célra lehet évi tagdíjat is fizetni; ez utóbbi önkéntes adományt meg lehet egyszerre váltani. A beiratási díj az egyszersmindenkorra megváltott tagdíjjal egyetemben nem üti meg az 5 koronát.

V. **Bucsuk.** *Teljes bucsut* nyerhetnek a miseszövetség tagjai Assiszi szent Ferencz napján (október 4).

Azonkívül bírja a szövetség a «*kék skapuláré*» bucsuit.

IX. Pius papa 1876 április 4-én megengedte, hogy a szövetségnek Ingolstadton kívül lakó tagjai oly esetekben, mikor teljes vagy nem teljes bucsu elnyerése végett, az ingolstadti szent ferenczrendi templom látogatása van előírva, a templomlátogatást saját plébánia-templomukban is érvényesen végezhetik.

Timár Kálmán.

Az eucharisztikus társaságok fönséges hivatása.

RÜLÖNÖSEN a XVII. század óta nagyobb számmal létesültek oly jámbor társaságok, melyek a kenyérszinbe elrejtőzött Isten-ember folytonos *imádását* s a számos megalázást szenvedő eucharisztikus Jézus *engesztelését* tüzték ki legfőbb feladatul. Ezek a szentségi társaságok az utóbbi évszázadok alatt világszerte tért hódítottak s ma már nők és férfiak közt elterjedettségnek örvendenek. A Szentszék jóváhagyásával alakult s érdeklődő pártfogásával kísért ily irányu társaságoknak hosszú sorából elég a Bozenben is megtelepedet *eymardistákra*, az Erzsébet-Örökimádás-templomban működő *Mária-Reparatix-apácákra* s az assiszi szent örökzöld fájának friss hajtására, nálunk szintén ismeretes *ferenczrendü apácákra* hivatkoznunk. Mindezen társaságoknak az Oltáriszentség folytonos imádása és engesztelése adja meg az élethivatásukat ékesítő *fönséges* jelleget. Ezt vegyük röviden szemügyre.

Az Isten-imádás az Oltáriszentség közelében valósul meg legméltóbban, mert Istent e földön itt lehet legközelebbül imádni. A szemlélődés magaslataira kívánczó áhitat legszabadabban az Oltáriszentség előtt bonthatja ki szárnyait. Az itt végzett imádás az ég angyalainak szolgálattelvése s valósággal oly kiváltság, mely darabka mennyországot illeszt a mulandóságba. A köztünk élő Isten-emberrel való zavartalan érintkezésben a legégiesebb szeretetnek lángjai gyulnak ki s a *hymnodia assidua* gyönyöreibe elmerült lélek már itt a földön is megsejtheti az üdvözülteknek páratlan boldogságát.

Az ily eucharisztikus társaságok azonban nemcsak tagjaik számára biztosítanak mennyei élvezetet, hanem a *példaadás erejével* s az *imádás hatásával* az egész emberiségen segítenek.

A világ gyönyörűségeitől ittas szívek megilletődve szemlélik azokat, kik önmagukat Istennek teljesen feláldozzák s ezeknek példájára az ő szívükben is gyökeret ver a meggyőződés, hogy a földi életnek pillanatnyi örömei nem érdemlik meg a rájuk fordított fáradságot. Így válik az eucharisztikus társaságok elvonult élete hangos tiltakozássá a gazdagság, élvezet és egyéni hatalom mértéktelen becsülése ellen.

Míg a példaadás emberekre hat, az imádás Istent indítja meg. Ha majd a történelem eseményei teljes világosságban fognak föltárulni, szembeszökő lesz, mily fontos *társadalmi erő* volt ezen eucharisztikus társaságok imádsága. Az isteni Gondviselés munkatársaivá avatja ezeket a társaságokat épen az ő imádságuk révén s a malasztnak esője nagyon sokszor állhatatos imádságuk eredményeképp hull le a bűnös földre.

Nagy szent Gergely idejében 3000 római hajadonnak imádsága adta a birodalomnak a legnagyobb segítséget s a nagy pápa úgy nyilatkozik, hogy a kereszténység fővárosa nem birt volna ellenállni a lombardok kardjának, ha ők nem imádkoznak. Az újabb korból eléggé ismeretesek IX. Pius szavai: Adjatok nekem imádkozó hadsereget s az egyház ügye meg van mentve.

Ily hatalmas tényezőként szerepel az önfeláldozó imádság az emberiség életében s azért az eucharisztikus társaságok *nagy szellemi és szivbeli munkáját* csak azok kicsinyelhetik, kik a természetfölötti erőnek beavatkozásában hinni nem akarnak.

Az eucharisztikus társaságoknak ez imádságos életmódját az ujkor áhítatának jellemző vonása, az engesztelés szelleme hatja át. Engesztelt ugyan az egyház már kezdettől fogva, még pedig leginkább a szentmisével, mint engesztelő áldozattal, de magának az Oltáriszentségnek engesztelését a keresztény régmúlt nem igen gyakorolta. Napjainkban pedig ez a *hittanilag szilárdan megokolt* áhítat-faj annyira uralkodó, hogy az engesztelésnek e szelleme a világi hivek közt is meghonosodott s főleg a Paray-le-Monialból kiindult engesztelő szent áldozásban jut kifejezésre.

Az eucharisztikus társaságok az Oltáriszentség engesztelésének művével is fönséges hivalást teljesítenek. *Elégtételt nyujtanak* Urunknak azokért a méltatlanságokért, melyekkel szent egyházában, földi helytartójában, de kivált a legméltóságosabb Oltáriszentségben illetik. *Vigasztalják* az Üdvözítőt azokért a megaláztatásokért, melyeket szentségi állapotának tehetetlensége, állandó engedelmissége s látogatókban szükölködő jelenléte miatt elszenved. *Kárpótlást adnak* Neki azokért a bánalmakért, melyekkel az Oltáriszentség méltóságát és végtelen szeretetét sértik. Az embereknek e bűneiért jó illatu áldozatul *fölejánlják életüket* s gyógyító balzsamként önmagukat helyezik a megbántott Isten-ember szentséges szívére.

A közömbösségtől és hálátlanságtól megszomorított eucharisztikus Jézusnak állandóan vigasztalásra lenni s Neki a megbántásokért folytonos elégtételt adni, az Istent szerető szivnek legszebb bizonyysága.

Tegyük tehát magunkévá azt az elhatározást, hogy *az eucharisztikus társaságokat a tanító egyháznak példája szerint nagyrabecsüljük, működésüket készséggel támogatjuk, elterjedésüket szivből óhajtjuk s részükre a hívásnak kegyelméért könyörgünk.*

A zlabingsi fogadalmi kápolna.

Az 1280-ik esztendő egyik éjjelén viharos, komor felhők torlódtak Zlabings, morvaországi városka felett. Mindenfelé nyomasztó csend ült. Szellő nem fujdogált, falevél nem mozdult. Szomorú előjele volt ez a kitörni készülő zivatarnak. Mintha a természet sutytyomban akarta volna hatalmába keríteni az egész vidéket, hogy azután bőszi kiáltással megrázza, tönkretégye.

A sötét felhőkárpítón csakugyan végignyargalt egy tüzes kigyó, az első villámlás. És nyomban hatalmas dörgés rázkódtatta meg a földet és ébresztette fel az alvókat. Majd hörgésszerű sóhajtással erős szél száguldott el a fák, a házak felett és vad kedvében, hogy már felszabadulhatott, megfordult és vészes sikongással csapott le a fák koronájára és a szűk utczikák közé. És tombolt eszeveszetten, féktelenül, úgy hogy fájdalmasan nyögöttek a fák tépázott koronái, kísértetiesen rezegtek a házikók megostromolt ablaktáblái, siralmasan nyikorogtak sarkaikban a borzasztóan döngetett kapuk. Közben vakító villámok czikkáztak és harsogva zengett az égbolt.

Az emberek felriadtak csendes álmukból és az égiháboru borzalmaitól rettegve, fohászkodtak a világmindenség hatalmas Urához, hogy szüntesse meg ezt a valóságos istenítéletet.

Isten meghallgatta a hozzáfohászkodók kérését.

Megszűnt az égiháboru, csak csendes eső hulldogált. De az is csak kis ideig, mert a tovaszáguldó szél gyors szárnyaira kapta a zivataros felhőket és vitte messzi, messzi, máshová.

Ismét tisztán rezegtek a csillagok és tartott a nyugalmat adó éjszaka, míg csak a hajnal derengése ébredésre nem szólította a pihenő embereket, állatokat egyaránt.

***

Reggel a misére hívó harang szavára seregesen tolultak az emberek a városka kis temploma felé, hogy hálát adjanak a jóságos Istennek.

Mily meglepetés várta őket!

A plébános és a sekrestyés izgatottan jártak-keltek a kis templomban, s hol némán, hol fájdalmas szavak kíséretében mutogattak az oltárookra, a perselyekre. Méltatlankodás, felháborodás fogta el a jelenlevőket...

Megértettek mindent.

Tolvajok lopódtak be, a zivatar borzalmasságát felhasználva, a templomba és feltörték a perselyeket, összerongálták az oltárterítőket s magukkal vitték az összes elvihető értékes holmikat. És a mi mindenkinek leginkább fájt, a mi mindenkit legjobban felháborított, volt az a

szomorú és fájdalmas tapasztalat, hogy a rablók gonoszságukban még a legszentebbhez is nyultak.

Felfeszítették ugyanis a szentségház ajtaját és szentségtörően ellopták a szentségmutatót a legméltóságosabb Oltáriszentséggel egyetemben.

Az istentelen tettnek hirtelen futótüzként terjedt el a városkában. Lázasan keresték a gonosz tolvajokat, soká kutatták nyomukat, de hiábavaló volt minden fáradozás.

A tolvajok nyomtalanul tűntek el.

A hívek jó szive, adománya csakhamar pótolta a kárt, sőt szebbé varázsolta az oltárokat. Szomorúság ült mégis a szivekben. Azt fájlalták a jó leikek, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget így megsértették, meggyalázták.

***

Vagy egy hónapra reá a városka pásztor, a mint kint a mezőn a nyáját legeltette, csodálatos esetnek lőn tanuja. Éppen egy cserjés mellett terelgette tova a nyáját, midőn az egyik bokorból vakító lángok törtek elő. Riadtan ugrott félre a nyáj és ijedten bámult a fénylő lángnyelvekre maga a pásztor. Midőn az első ijedtség okozta meglepődésből magához tért, harsányan kiáltotta oda a nem messzi szántó földmivesekhez:

— Emberek, tűz van! Jertek ide, égni kezd a cserjés!

A kiabálásra figyelmessé lett emberek odasiettek, hogy elfojtsák a tüzet. Azonban nagy meglepetés várt rájuk. A fényes lángnyelvek, bármily vakítóan törtek is elő a bokorból, sem nem égtek, sem nem perzselték azt.

Soká tanakodtak, mitévők legyenek. Végre az egyik földmives a pásztor botjával nagy óvatosan széjjelvonta a bokrot és ámulatban kiáltotta:

— Egy ostya!

Csakugyan ostya feküdt a bokor tövében és az szórta a tüzesen vakító lángsugarakat szerteszét a bokron, a nélkül, hogy égetne, vagy perzselne, akár csak a nap is szórja az ő ragyogó sugárkévéit.

— Az ellopott szent ostya! A mi elveszett Oltáriszentségünk! Ide dobták a rablók! Ime, a hatalmas Isten csodája! Meg van a mi Oltáriszentségünk!

Ilyen és hasonló öröm- és ámulatkiáltásokba törtek ki a földmivesek, és térdreesve, imádkozni kezdtek. Egyikök azután a városkába futott, hogy a csodás dolgot a plébánosnak bejelentse.

A hívott lelkész csakhamar megjött. S vele sokan mások, mert hisz az érdekes hír gyorsan terjedt szájról-szájra és sokakat vonzott ki a csodálatos fényözönben ragyogó bokorhoz.

A pap, miután meggyőződött, hogy csakugyan a szentségmutatóval együtt ellopott és azután onnan kihajított szent ostya van a bokorban,

elhatározta, hogy azt a legnagyobb ünnepélyességgel viszi majd vissza a templomba.

A nép helyeselte szándékát.

Elment tehát, hogy intézkedjék.

Nemsokára ismét visszajött karingben és magával hozta az áldoztató kelyhet is. Mások a zászlókat hozták.

Midőn a szent ostyát az áldoztató kehelybe tette, a fedővel gondosan lefödte és a zászlók elővitele mellett, örömekek zengedezése és csengetyük csilingelése közben, valódi ünnepies körmenetben vitte vissza a templomba. Ott a szent ostyát rejtő áldoztató kelyhet az oltárra tette és csakhamar felzúgott a hálaadó Tedeum.

A plébános a szent ostyát meg akarta mutatni a népnek, melyhez már előzőleg pár szót szolt s a mint az áldoztató kehelyről leemelte a fedőt, szinte elhült benne a vér.

Az Oltáriszentség nem volt benne! Mit tegyen?

Közölte ezt a csodálatos felfedezést a néppel, mely szintén meglepődött.

— Menjünk vissza a bokorhoz! határozták végre.

Midőn közeledtek feléje, látták, hogy megint lángol, fényesen, kápráztatóan.

A szent ostya előbbeni helyén volt.

A plébános ismét tiszteletteljesen feivette és gondosan az áldoztató kehelybe rejtette.

A bokor már nem lángolt, és a nép körmenetileg megindult. Felhangzott a szent ének, csilingeltek a csengetyük.

Egyszerre csak rohanva fut utánok a pásztor és lihegve kiáltja:

— Ég a bokor! Ujra kigyult!

A nép abbahagyta az éneket, elhallgattak a csengetyük, és kiki szent borzalommal tekintett a papra, ki a pásztor jelentésére felfedte az áldoztató kelyhet és reszkető hangon mondotta:

— Nincs benne a szent ostya!

— Mit akar az Isten, hogy ilyen csodát tesz? — tanakodtak a pappal együtt.

— Kedves hiveim! — szolt ez utóbbi rövid gondolkozás után — mi afeletti nagy örömünkben, hogy megleltük a tolvajok által szentségtörő módon elrabolt és istentelenül eldobott legméltóságosabb Oltáriszentséget, nagy mulasztást követtünk el. Emlékezhettek a szentírás történetére, hogy midőn Mózes az égő csipkebokorhoz közeledett, az Isten szava figyelmeztette:

— Ez a hely szent!

— És kedves hiveim, mi a mi nagy örömünkben megfeledkeztünk arról, hogy az a hely, melyen az Isten fiának a kenyér szine alatt rejtőző szent teste feküdt, hogy az a bokor, melyet a mi elrabolt és oda bedobott

szent ostyánk kiáradó fénysugara körülövezett, szintén szent. Mi ott hagytuk a bokrot, anélkül, hogy elismertük, anélkül, hogy csak valamiképpen is jeleztük volna, hogy az a hely szent. Bizonyára, így vélem én, figyelmeztetni akar minket az Ur Jézus ama hely szent voltára, azért tér oda vissza. Jertek velem még egyszer oda és ismerjük el és jelezzük a hely szentségét azáltal, hogy ott fogadást teszünk, hogy azon a helyen a föltalálás öröme a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére kis kápolnát fogunk építeni.

— Helyes! Megtesszük! Hadd hirdesse, a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét! — zúgta lelkesedéssel a nép.

És a bokorhoz térve, látták, hogy igazat szólt a pásztor. Ragyogón tündöklött az egész bokor.

A pap a néppel együtt letérdelt és fogadást tett, hogy e megszentelt helyen a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére a városka népe kápolnát fog emelni.

Azután felvette a szent ostyát, a kehelybe tette és megindult a menet immár harmadszor.

És csodák csodája, a szent ostya már nem szállt vissza.

A nép pedig megtartotta szavát, teljesítette fogadását.

A kápolna csakhamar felépült és Zlabings környéke népének kedvelt bucsujáró helye lőn.

***

1432-ben húsziták törtek e vidékre s ostrom alá fogták Zlabings városát. Népe azonban vitézül védte magát és a húszitákat visszaverte. Ezek dühökben szédulták a fogadalmi kápolnát, úgy, hogy csak az a kőrakás maradt ott, mely tömegével szinte védte szentségtelen kezeik ellen azt a szent helyet, melyen majdnem kétszázaddal azelőtt a legméltóságosabb Oltáriszentség nyugodott.

Zlabings lakosaiban meg volt őseik nagy hite. Ujra felépítették a kápolnát, hogy hirdesse Krisztus dicsőségét. 1476-ban maga az olmützi püspök szentelte fel, megható beszédet intézve a jelenlevőkhöz az Oltáriszentség tiszteletéről.

Szavai gyümölcsözők voltak. Roppant sokan keresték fel e kegyelemhelyet, úgy hogy csakhamar szűknek bizonyult. Azért buzgó adományokból 1491-ben kibővitették és fényes ünnepség keretében újra felszentelték.

VI. Szikszusz és később VI. Piusz pápa nagy bucsukat engedélyeztek az ide zarándoklóknak.

Még csak annyit jegyzünk meg, hogy 1783-ban, II. József császár idejében ezt a kápolnát le akarták rombolni, de a nép kérésére meghagyták és fennáll az mai napig, hirdetve a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét.

Filó Károly.

INNEN-ONNAN

Az Oltáriszentség újabb csodája. A magyarországi papi imaegyesület és Eucharistia-társulat értesítőjének legutóbbi számában olvassuk a következőket: Columbia felé utazott egy missió-társaság. F. é. január 31-én borzalmas jelenetet élt át. Délelőtt 10 óra 20 percz volt, hirtelen dörgést, ropogást hallanak, ép midőn a gőzös a Telembi folyamba indult be. Megmozdult a föld. A szomszédos hegy felől indult a rengés, mely oly erős volt, hogy a fák koronái egymást verték s recsegve törtek a galyak. Amint azt rémülve nézték, a következő pillanatban a folyónak partja indult meg s emelkedett föl 2—3 méter magasra, majd rögtön a víz színe alá süllyedt. Az áram kitódult, elsöpört mindent, a mit a parton ért, a kis néger viskók csakhamar eltűntek, összeomolva hömpölyögtek darabokban a hullámárral. A nép, a mint tudott, futott magasabb helyekre s jajveszékelve kiáltott irgalomért az égbe: «Misericordia, misericordia.» Csodálatos módon menekült meg Tumaco kikötő-város. Házmagasságban hömpölygött ki rá a tenger árja. Mindenki kétségbeesve kiáltott irgalomért s futott, hogy megmeneküljön. A plébános segédjével együtt a templom felé tartott és a legméltóságosabb Oltáriszentséget igyekezett megmenteni. A nép ezt látva utána rohan, a tenger árja pedig hömpölygött feléjük. Ekkor a plébános, hittel telve, megragadja az Oltáriszentséget, kilép az ár elé, mely már térdig csapott föl; s bizalomtól bátorodva a legmélt. Oltáriszentséggel áldást ad a tornyosuló hullámokra. És im az áradat megállapodik s megtörve hömpölyög vissza medrébe. Hálaének hangzott most föl s örömujjongás közt járták be a szigetet ünnepélyes körmenetben az Oltáriszentséggel. Isten lépett közbe s csodásan mentette meg őket, vallotta mindenki, katolikus, protestáns, zsidó s hitetlen. A vizár elmúlt, de megindult a kegyelmek árja, a mi igaz bűnbánatra s megtérésre indította azokat is, kik Istennel már rég nem törődtek. Márczius 2-án is azt írta még a plébános: Második hónapja már, hogy e rémületes esemény történt, de még mindig sok gyónóm van és sokan jönnek a házasság szentségének megkötésére, kik enélkül élnek. (Die Kath. Missionen. 35 évfoly. 1906/7. 2. sz. 43. lap).

Az első szent áldozás intézménye. Elhagyatott és védtelen gyermekek számára Roussel abbé (szül. 1825-ben; Sarthe-departement Saint Patérne helységében) 1866 márczius 19-én «az első szent áldozás intézményét» alapítá. Maga a társulat neve világosan kifejezi annak célját. Roussel az elhagyatott gyermekeket egy házba gyűjté össze, hogy ott vallási oktatás által előkészítse a szent áldozásra. Ezenkívül az olvasásban, írásban és számolásban is adott nekik oktatást, hogy így előkészülve egyes jó csalá-

dokhoz kerülhessenek, mint tanoncok. Azonban Roussel nem akadt mindig oly családokra s műhelyekre, a melyekbe növendékeit bizvást beadhatta volna, úgy hogy rövid idő múlva kénytelen volt saját maga állítani föl műhelyeket háza mellett. Az előkészületek erre 1869-ben kezdődtek czipész-műhely felállításával. Ehhez nemsokára asztalos-, lakatos-, érczöntő- és szabóműhelyek sorakoztak, végül egy könyvnyomda s ebben jelent meg a Roussel abbé által kiadott két hirlap (La France illustrée és a L'ami des enfants). 1878-ban a francia akadémia a Montijon-féle 2500 frankos erénydíjjal Rousselt tüntette ki.

A Krisztus szent testéről nevezett társulat. A középkori Magyarország katolikus egyesületeinek sorában jelentékeny szerepe volt a Krisztus szent testéről nevezett társulatnak. Főfeladata az Oltáriszentség imádására irányult, de e mellett a jótékonytságot is gyakorolták. A tagok kötelezték magukat egy évi illeték lefizetésére, továbbá a közös ájzatosságokban, elhaló társaik végtisztesség tételében való részvételre. Halottak napján szentmisét szolgáltattak, szegényeket tápláltak és ruháztak. Társulati gyűlést egyszer tartottak évenként. A társulat nagy elterjedtségére mutat, hogy sok helyen találunk Krisztus szent testéről nevezett oltárokat, kápolnákat, utcákat és városrészeket.

Az irgalomháza, melybe valláskülönbség nélkül felvételnek a gyógyíthatatlan betegek, azon kéréssel fordul a t. közönséghez: kegyeskedjék a karácsony alkalmából e szánandókról is megemlékezni. A könyörületes szeretet számokra szintén karácsonyfát fog felállítani.

A könyöradományokat Budapest, III. ker., az irgalomházi főnökséghez tessék küldeni.

Kapisztrán szent János halálának 450-ik évfordulója alkalmából az iloki szent ferenczrendi szerzetesek három napra szóló ünnepséget rendeztek okt. 21—23-án. Ezen ünnepélylyel kapcsolatban a szent ferenczrendi atyák a kath. világ figyelmét az iloki zárda és ennek gyökeres javításra szoruló templomára óhajtották fordítani. A zárdában maig is meg van az a czella, melyben 1456 okt. 23. Kapisztrán szent János meghalt. Temetkezési helyéül a mostani templom szolgált.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

Elmegyek és meggyógyítom őt.

I.

Jézus a századosnak, a ki arra kérte, hogy gyógyítsa meg beteg szolgáját, azt felelte: «Elmegyek és meggyógyítom őt.» (Máté, 8.)

Ezt teszi mindennap az Oltáriszentségben.

***

«Mikor Jézus bement Kafarnaumba, egy százados méne hozzá, kérvén őt, mondván: Uram! szolgám inaszakadtan fekszik házamban és gonoszul gyötrődik, szenved. Jézus pedig mondá neki: Én elmegyek és meggyógyítom őt.»

Az Oltáriszentségben mindennap mondja ez igéket, a melyek a százados szívét megvigasztalták, biztositván őt szolgája gyors gyógyulásáról.

Mindennap, valahányszor a pap az oltáriszekerény előtt megjelenik, hogy abból a szentek-szentjét kivegye, úgy tűnik fel előttem, mintha az irgalomnak és gyöngédségnek eme magasztos párbeszédét hallanám:

— Uram! — mondja a pap — engem egy lélek küldött hozzád, a ki testének házában lakik, megbénítva minden mozgásában; fölötte szenved fogságában, mert számtalan a betegségeknek száma, a melyek abba befészkelődtek.

— Elmegyek — feleli a jó Mester, — elmegyek és meggyógyítom őt. *Ego veniam et curabo eum.*

Ki ne csodálná kimondhatatlan szolgálatkésztségét!?

Ő vonzza a szegény beteget a szent templomba, hogy őt meggyógyítsa.

Örök szeretettel szerette az embert és mihelyt Ádám rabbilincsbe került, szeretete helyére, saját lakására, az Oltáriszentséghez vezette őt.

Hogy az inaszakadt lélekhez eljuthasson, mint egy óriás lépdelt, keresztülhatolt hegyeken, halmokon.

Leszállt a mennyországból a földre, hogy minket elérjen. Bethlehemből Názárethbe; Názárethből Kánába, Kafarnaumba, Samariába futott és mindenüvé, a hol mi megfordultunk, nyomoruságainkkal és hibáinkkal telve. Mindama gyógyítások között, a melyeket Jézus az Oltáriszentségben művel és befejez, egy ragad meg mindenek fölött: ez a bűnös első áldozása megtérése után. Ezt csodálom leginkább, mivel ez tünteti fel legjobban az édes Üdvözítőnek határtalan gyöngédségét.

Rég megfelejtkezett Istenéről; keresztiségi ártatlan ruháját lábbal taposta; lelkiismerete furdalását elfojtotta; a pokol nyilai minden oldalról átjárták.

Szépségét a bűnbánat szentségében a Bárány vére kétségkívül visszaadja; de ki ad balzsamot tátongó sebeire, azokra a még vérző sebekre?

— Elmegyek — mondja az Ur a papnak, a ki részvétre gerjedt e szerencsétlen lélek láttára — elmegyek és meggyógyítom őt.

El is megy, még pedig végtelen nyájassággal, meg is gyógyítja, elállítván a vért, a mely a világban kapott sebekből folydogál; behegeszti a sebeket, imádandó jelenlétének üdvösséges balzsamát illesztve reájok.

II.

Ha eljönne a nélkül, hogy engem meggyógyítana, eljövetele nekem mitse használna; ha pedig meggyógyítana a nélkül, hogy eljönne, nem igen lennék biztos gyógyulásomról.

***

«Elmegyek és meggyógyítom őt.»
Ego veniam et curabo eum.

Mily végtelen édesség, mily isteni báj van ez egyszerű szavakban; mennyire szeretném ezeket ismételtetni akkor, a mikor mennyei orvosom szentséges teste szívembe száll!

Szeretem jelenlétét; vágyódom látogatása után, a mely iránt lelkemnek tisztelettel kell viseltetnie.

Ez a lélek azonban oly beteg, minden érzéke annyira béna, hogy ha el is jönne, de gyarlóságaiból ki nem gyógyítaná, élénkségét és erejét vissza nem adná: eljövetele nekem mit se használna. Ez gátolna abban, hogy jelenlétének igazán örvendhessek és vele beszélgethessek.

Különben is a fényességgel szem-

ben, nyomoruságaimtól lesujtva, sokkal inkább szenvedéseimmel lennék elfoglalva, semhogy eléggé figyelhetnék az édes szóra, a mely a néma csendben és békés nyugalomban hallatszik.

Másrészt, ha meggyógyítana a nélkül, hogy eljönne, nem igen lennék biztos gyógyulásomról.

Jól tudom, hogy a penitencia-tartás szentségében bűneimtől megtisztított és megbántásaimat, hálátlanságomat megbocsájtotta; azonban mégis szükségem van arra, hogy látogatásakor gyógyulásomat szilárddá tegye és befejezze, új erőt öntve belém, hogy a jó harczot bátran, sikerrel küzdjem végig.

III.

Az Oltáriszentségben eljön és meggyógyít.

***

Az Oltáriszentségben lelkünk minden óhajását teljesíté.

Jézus abban hozzánk jő. Jézus abban minket meggyógyít. *Ego veniam et curabo eum.*

Álmélkodva e kimondhatatlan részvéten, mindjobban értem egy kiváló szónokunk szavait:

«Jaj annak, a ki eltávolodva e szentségi titoktól, megszűnik vele táplálkozni!»

A ki széttépi azokat az isteni kötelekeket, a melyek őt Jézus Krisztushoz fűzik, az magát kirekeszti annak tagjai sorából.

Mihelyt az Élet szivéből eltűnik, mint a halottnak ereiben megfagyott vére visszahuzódik, már nem ápolja

és nem tartja fönn az Isten szeretetét. Lelke kiszáradt és elpusztult terület, mert azt nem termékenyítheti semmi más, mint az Oltáriszentség titkában való folytonos részesezés.

Ebben az elvakult, szomorú, háborgó életben, a mely tele van keserű emlékekkel, kínos előítéletekkel és lelkiismeret-furdalásokkal: nyugodt helyet kell választani; menedéket, a hová az ember a fáradsalmak és megpróbáltatások után visszavonulhat.

Jézus Krisztus, a ki oltárainkon jelen van és él, az oltalom; ő a menedékhely a viharokban, ő a mi orvosunk, a mi támaszunk, örömünk, boldogságunk, segítségünk és gyógyulásunk. *Fischer Ágoston.*

Oltáregyesületi ügyek.

Figyelmet és hozzászólást érdemlő levél, melyet Novotny János, Bozók (Hont m.) buzgó plébánosa intézett dr. Babura Lászlóhoz, az esztergom-főegyházmegyei Oltáregyesület megbízottjához. A levelet érdekes tartalmáért s esetleges megbeszélés végett is egész terjedelmében közöljük:

Főtisztelendő Tanár, Oltáregyesületi Megbízott Úr! Kitünően Tisztelt Uram!

Miután a tegnapi postával szerény fiók-oltáregyesületünk szegény, de buzgó tagjainak 1906. évi szives alamizsnáját 84 K 92 fill. Főtisztelendő Uram becses czimére elküldöttem:

ezenneki % alatt mellékelve csatolom az új tagok névsorát.

Ezzel kapcsolatban bizalommal kérem Főtisztelendő Uram becses véleményét a következő tervemre vonatkozólag:

A mint örül a szívem, midőn vidékünk ájtatos női neme példás buzgósággal siet sorakozni az eucharisztikus édes Jézus lelki seregéhez; megvallom, mégis lelki fájdalmat érzek a fölött, hogy mindekkoráig csekély számban látom egyesületünkben a férfiakat, kiknek pedig, kivált napjainkban, felette nagy szükségük van az oltáriszentségi édes Jézus védelmére, hogy hitükben állhatatosak maradjanak.

Ugy látom, hogy nekünk már az iskolás gyermekek között kell megkezdennünk, úgy a fiuk, mint leányok között is, az oltáriszentségi Krisztus számára buzgó és hű tisztelőket szerezni, hogy így már ezen korban neveljünk magunknak a fiuk között jövődöbéli férfiakat, kik hűek lesznek meglett korukban is az édes Jézushoz!

Erre nézve azon tervem volna, hogy iskoláinknál megismertetvén a tanulókkal az Oltáriszentség és szentáldozás tárgyalásánál a szentségimádást — Oltáregyesületet — ennek célját és hasznát, az értelmesebb és jöviseletű tanulóink közül úgy a fiukat, mint leányokat — kik mint 11—12 évesek, az V. vagy VI. elemi osztályt végzik — arra buzditanám, hogy lépjenek be az Oltáregyesületbe.

Ezen fiatal tagok egyesületi tag-

kötelezettségére nézve úgy vélekedem, hogy ezek részére *ideiglenesen* — t. i. a míg ki nem lépnek az iskolából, nem engednék külön imádási órát választani; sem alamizsnát nem kérnék tőlük: hanem ezekre nézve általánosságban kimondanám, hogy a míg iskolakötelesek — mint Oltáregyleti fiatal tagok — iparkodjanak minden hónap első vasárnapján részt venni a mi közös isteni tiszteletünkön, mely a templomban rendszeresen megtartatik s ott ájtatos imában üdvözölgék, imádják és kérleljék az édes Jézust a társulat kívánsága szerint.

Ezzel azt is vélném elérhetni, hogy falusi tanulóink, kiket télen a hideg időjárás, nyáron pedig legeltetés czimén a szülők amugy is gyakran visszatartanak a vásár- és ünnepnap i isteni tisztelettől, szorgalmasabban járnának a templomba.

A társulat részére rendszeres évi alamizsnát nem kérnék tőlük; csak olyankor fogadnék el egy-két fillért a társulat javára, midőn ezek maguktól jelentkeznének, hogy ajándékba kapott egy-két fillérükkel ők is akarják megajándékozni az Oltáregyesületet.

Tanulóimról egészen külön tagnévjegyzéket vezetnék s midőn egyes tanulóim kilépnének már a mindennapi iskolából, t. i. betöltött 12 éves kor után felhivnám a kis tagokat, hogy most már mindegyik maga jelöljön meg magának egy szabadon választott napot és imádási órát s iparkodjék azután, tehetsége szerint, évenként némi alamizsnát is megtakarítani az Oltáregylet javára.

Tanulóim részéről is már mostani jelentkezéskor is — beküldeném a névsort s a mint iskolavégzettségük után imádási órájukat bemondanák, ezt időről-időre szinte bejelenteném Főtisztelendő Urnál, hogy a társulati tagkönyvbe bevezetethessék.

Ezen tervem által egyedül azon czélt óhajtanám szolgálni, hogy eucharisztikus Jézust szerető és tisztelő *férfiakat* nevelhessünk az egyháznak a köznépnél is.

Tervemet Főtisztelendő Urammal, mint főegyházmegyei megbizottunkkal ezennel közölve, tisztelettel kérem, sziveskedjék szándékomat elbirálás alá venni és erre vonatkozó nagybecsü nézetét kegyeskedjék velem közölni.

Kitünő tiszteletem kifejezésével vagyok

Bozókön, 1906 november hó 29-én
Főtisztelendő Urnak

Krisztuban szolgálja

Novotny János
plébános.

A budapesti központi Oltáregyesület december hó 10-én tartotta választmányi ülését. Mindjárt az ülés elején *Kántor* Károly apát, igazgató, üdvözli örgróf Pallavicini Edénét a közeledő névnap alkalmából. A tárgysorozatnak első pontján a titkárnő tesz jelentést a pénztár állásáról. 1906 június 1-től november hó végéig 8023 korona 05 fillér volt a bevétel s 6081 korona 44 fillér a kiadás. Ezután az alelnöknő fölhatalmazást kér az egyházi ruhákhoz szükséges anyag megrendelésére, egy-

ben a főnforgó súlyos viszonyokra való tekintettel hangsúlyozza, hogy a plébános urak oly tárgyakat, melyek még meglehetősen állapotban vannak, ne kérjenek s egy folyamodványon háromnál több tárgy ne szerepeljen. Az igazgató ezután arról tesz jelentést, hogy az egyesületi házban elhelyezett könyvtár némi betét ellenében már használatba vehető s kéri a választmány tagjait, hogy a könyvtárt gyarapítani sziveskedjenek. Eleve föl hívja a figyelmet a nagybőjt első hetében tartandó oltáregyesületi szentgyakorlatokra s a január havában (Jézus legszentebb neve ünnepét megelőzőleg) szokásos engesztelő novenára. A választmányi ülés végén az igazgató még arról szólt, hogy a szentmise-alapítványok már kötvényezettettek s van kilátás, hogy az egyesület intenciókkal is segíthet magán. A választmányi ülésen gróf Zichy Nándorné, gróf Cziráky Lujza, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet, Ghyczy Ida, Selmayer Károlyné, özv. Rudnyánszky Ferenczné vettek részt.

A kalocsai Oltáregyesület lelkigyakorlatai. Nagy napjai voltak a kalocsai Oltáregyesületnek november 7—11-ig. Ekkor folyt le az egyesület lelkigyakorlata. Első nap, 7-én este «Veni Sancte» vezette be az ájtatosságot, mely után megkezdődött az első elmélkedés. Schlick János, Jézus-társasági atya, főgimnáziumi hittanár, volt a lelki gyakorlat szónoka. Az elmélkedéseket nagy számban hallgatták végig nemcsak oltáregyesületi tagok, hanem mások

is, férfiak és nők egyaránt. A vasárnap volt a lelkigyakorlatok koronája és befejezője; egyuttal a rendes havi szentségimádó vasárnap is. Az oltáregyesületi szentmise alatt közös áldozást végeztek a szép számmal megjelent egyesületi tagok s a többi résztvevők. Délután a befejező elmélkedés végeztével a lelkigyakorlat vezetője a résztvevőknek apostoli áldást osztott, mi tudvalevőleg teljes búcsuval jár. Ekként tartatott meg az egyesület ezidei, kiválóan sikeres lelkigyakorlata. Hogy mennyi áldás áradt, micsoda felbuzdulás s mily lelki megújulás támadt ezen ájtatosság nyomában, annak Isten a megmondhatója; mi emberek, kik csak külső viseletét figyelhettük megjelent embertársainknak, erről némi sejtelemmel birhatunk csak, ámde ez a sejtelem is sok vigasztaló jelenségre enged következtetni.

A lelkigyakorlatokra meghívást kaptak a környéken lakó oltáregyesületi tagok is, oly biztatással, hogy elszállásolásukról a kalocsai tagok fognak gondoskodni. Hogy mégsem jöttek annyian, mint a mennyire az oltáregyesület vezetősége számított, ennek okát abban kell keresnünk, hogy helyenkint — pl. a közeli Miskén — módjukban áll a vidéki tagoknak saját falujukban végezni lelkigyakorlatot. Az említett Miske községben már két év óta tart az ottani papság lelkigyakorlatot a kath. kör, oltáregyesületi tagok s a többi vallásos társulat bevonásával. Haladást jelent e körülmény, hogy falusi hívek is részesülhetnek már évenként

a lelki gyakorlatok áldásában: ezt is javarészt az oltáregyesület érdemének kell betudnunk. *T. K.*

A székesfehérvári oltáregyesületből. Dornis Istvánt, ki az Egyházmegyei Könyvnyomda igazgatója lett, fölmentette az egyházmegyei hatóság az Oltáregyesület titkársága alól s helyébe Reichardt Tamás dr. theologiai tanárt nevezték ki az Oltáregyesület titkárává.

***

Az oltáregyesület rendes tagjaitól 1906 január és február hónapban befolyt díjak: Tapert Emilia 2 k, Bubrek Károlyné 2 k, Szabó Mária 1 k, Steiner Ottilia 4 k, Lányai Béláné 4 k, Schmukáts Prokopné 4 k, ftdő Mikolics Ferencz plébános ur az inczédi tagoktól 13 k 40 f, Schober Irma 4 k, Szethi Mária 10 k, ftdő Geiger Alajos ur Uj-Arad 88 k 76 f, Ernesztháza 12 k. Német-Bogsán 22 k 24 f, Ürményháza 9 k 12 f, Marczibány Dombegyháza 18 k 24 f, Kollmann Erzsébet 2 k, Lindner Eleonora és Billa Pálné 4 k, Temesvár-Józsefváros összesen 156 k 36, Muza István 24 f, Voigt Rezső 1 k, Voigt Nándorné 10 k, Szerdahelyi Károlyné 2 k, Lipinski Károly 2 k, Szirmai Rezső 1 k, T. E. 2 k, Nemessányi Emma 2 k, Bartos Gergelyné 2 k, özv. Esperger Péterné 1 k, ns. és ftdő Kelemen István ur a csehimentszenti tagoktól 42 k 28 f, ftdő. Ehrenguber Viktor a nadlányi tagoktól 24 k, Heilmann Mariska 2 k, Benedek Lajosné 2 k, Csaya Lőrinczné 1 k, Szentivánszky Györgyné 1 k, Marko Ludmilla 2 k, Szakács Julianna 1 k, Takács Karolin 4 k, Vigkedvü Pálné 1 k, özv. Kremmer Antalné 2 k, Pusztai Rozina 2 k, Bosnyák Erzsébet 1 k, Thék Endréné 10 k, Stankovics Gizella 1 k, Fazekas Erzsébet 6 k, Wadalma Justina 6 k, Tavasz Jánosné 24 f, Rausch Ferenczné 10 k, Nanner

Johanna 5 k, Répás Borbála 30 f, Hellebranth Berta 2 k, Markó Antalné 2 k, Radovits Mária 1 k, Éberling Józsefné terjesztő urnő által Lutter Nándorné 2 k, Rejtő Sándorné 4 k, Tomor Róza 4 k, dr. Herald Ferenczné 4 k, Hetrer Józsefné 2 k, összesen 16 k, Klár Józsefné terjesztő urnő által Marsoiszkyné 2 k, Bencsik Julia 4 k, Noszeda Tivadarné 2 k, Noszeda Erzsike 40 f, Kvassay Jenőné 4 k, N. N. 1 k, összesen: 13 k 40 f, Hornyák Jánosné terjesztő urnő által Későy Paula 1 k, Kanyik Borbála 1 k, Ohornyak Mária 40 f, Schartek Bódogné 4 k, összesen: 6 k 40 f, Madaras Józsefné 6 k.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1906. július hónapban befolyt díjak: Dominik Sándor 1 k, Békési Ágota 1 k, Pecséri Ferenczné 2 k, Hirsch Anna Matild 4 k, Bögehold Károly 1 k, Pabst József és Neje 2 k, Miskó Józsefné terjesztő urnő által Nagy Józsefné 2 k, Pohl Istvánné 2 k, Tornyai László 2 k, Tornyai Lászlóné 2 k, Andresz Anna 1 k, Paszlovszki Ignác 2 k, Höflinger Istvánné 2 k, Roszival Paula 1 k, Hauke Teréz 2 k, Kovács Lucza 2 k, Farkas Lujza 2 k, Muzslai Ferenczné 5 k, összesen 25 k. Kraitsik Ferenczné 4 k, özv. Haidecker Jánosné 2 k, Ó-Buda Jó Pásztor zárdai oltáregyesület által Jelinek Erzsébet 1 k, Gasmayer Sarolta 1 k, Volny Anna 1 k, Marchold Etel 1 k, Mandl Paulin 1 k, Schwarcz Mária 1 k, Nagy Julianna 24 f, Vörös Gabriella 24 f, Lengyel Teréz 24 f, Komár Mariska 3 k, Benyovszki Gizella 1 k 50 f, Kovács Antónia 24 f, összesen 11 k 46 f, Szlobodnyik Zsuzsanna 2 k, Pusztai Lipót és neje 4 k, Mahacsek József és neje 4 k, Kubesch Miczi 2 k, Mihályi Mariska 1 k, Szabó Mária 1 k, Danzinger Franziska 2 k, Galba József 4 k, Heiser Erzsébet 3 k, Gazder Józsefné 1 k, T. E. 1 k, Kecskeméthy Albertné 50 f, Kecskeméthy Anna 50 f, özv. Bauer

Lajosné 50 f, ftdő Hazay Gyula ur a békéscsabai tagoktól 6 k 30 f, Péter Anna 2 k, Machaj Dorottya 1 k, Koncsek Hermina 2 k, Farkas Teréz 1 k, özv. Pap Flóriánné 24 f, Pap Szidónia 24 f, Hanák Antalné 1 k, Tulner Katalin 1 k, Kálhock Gézáné 2 k, Számel Lászlóné 2 k, Preszmayer Emilia 2 k, Hedrich Antalné 2 k, Bukovinszki Gáspárné 24 f, Kanis Fanny 2 k, Grasits György és Bellovits Ágnes 12 k, Illés Lajosné 24 f, Hidvéghy Bella 2 k, Frik Gábor 30 f, Kőszegi Antalné 1 k, Kavalier Irma 60 f, Angner Róza 60 f, Michelbach Jánosné 4 k, Herfort Ilona és Irén 2 k, Miks Anna 24 f, Csorba Ilona 24 f.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1906 január hóban befolyt díjak: Fimann Katalin 1 k, Meyer Teréz 40 f, Neveri Mária 2 k, özv. Palócz Mihályné 2 k, Simon Jánosné 2 k, Melhardt Pálné 2 k, özv. Katschirek Venczelné 10 k, Oppitz Vilma 1 k, Sturka Mária 2 k, Baross Erzsébet 1 k, Beniczki Franciska 2 k, özv. Huber Lajosné 2 k, Stáhly Ignáczné 4 k, Haász Emilia 2 k, özv. Baráth Lajosné 2 k, Majzik Jolán 2 k, Stiassni Szilveszterné 3 k, özv. Kormos Béláné 4 k, Pigai Katalin 8 k 64 f, Pigay Árpád 8 k 64 f, özv. Mariel Lajosné 1 k, özv. Kassovitz Tivadarné 8 k, Csányi Mária 1 k, Kamenczki Ilona 2 k, Jancsik Hermin 1 k, Madarász Róza 40 f, Kremo Matild 60 f, Deák Juliska 40 f, Kisnemes Rozália 40 f, Cseley Józsefné 2 k, Hlavati Ernő 16 f, Varga Pálné 60 f, Bubrek Károlyné 4 k, ftdő Babura László dr. ur Esztergomegyházmegyéből Nagy Ölved 5 k 50 f, Alsópél 12 k 42 f, Héreg 30 k, Moraván 11 k, Pöstyén 34 k 66 f, Pozsony-Eperjes 10 k 77 f, Bozók 64 k 08 f, özv. Blazsik Ferenczné 2 k, az epölyi oltáregyesület 12 k 96 f, Szalka 37 k, Endrefalva 72 k 30 f, Ipolyság 53 k, Pöstyén 116 k, összesen 461 k 69 f.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai.

1906. évben: özv. Major Ferenczné, az Oltáregyesület buzgó terjesztője Budapest. Buzgó, jó lélek költözött el a földről s ment Isten elé! A 80-as, 90-es évek generációja élénken emlékezik arra a szelid arczu, mélyen vallásos lelkű öreg urnőre, a ki szinte kimondottan vezére volt Székesfehérvár egyszerű sorsu hívő népének. Az Ur házának mindennapos, a gyóntatószéknek igen gyakori látogatója volt, ki példájával, buzdításával, utánjárásával s hisszük — imáival is nem egy lelket nyert meg Istennek. Bizvást elmondhatnók, hogy Bodajktól Jeruzsálemig alig van vallásos kegyelet által megszentelt hely, melyet fel ne keresett volna. Igazi, hitből élő jó lélek volt, a kinek a köznapi élet aprólékoságai között is bizonyára nagyok voltak érdemei az isteni Gondviselés előtt. Fiában, az egykori nagykészültségű főorvosban, későbbi nagynevű országos képviselőnkben, a korán elhunyt Major Ferenczben, derék, bátor, hitvalló férfiut nevelt egyházának. A fiu három évvel előzte meg a halálban jó anyját, kinek lelkeért minden ismerője szívesen küld a Magasságbeli trónja elé buzgó imádságot. — Deutsch Magdolna Strém, Kovács Julia Budapest, Petrovits Rozália Strém, Staffenberger Mária Budapest, Csonka Verona Lontó, Dávid Anna Vámosmikola, Grigoncza Julianna Szentgyörgyábrány, Nyéki Mária Nyirábrány, Pacsai Rozália Tornaszentandrás, Pócs József, Vig Erzsébet, Reitinger Borbála Vámosmikola, Wensky Ferenczné, Wirth Anna Budapest, Palatin Anna Vinga.

Imádkozzunk egyesületünk elhunyt tagjaiért, hogy az Ur Jézus, ki a földön kenyér színében volt reményük, a mennyei dicsőségben színről-szinre látható fonségében legyen örök boldogságuk.

Szerkesztő: Dr. Breyer István.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály kiskunmajsai plébános.

Előfizetési ára :—

Egész évre csak 3 korona.

Félévre csak 1 kor 50 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Kiskunmajsán.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

Sokszorosan
kitüntetve ■

RÓTH MIKSA

cs. és kir. udvari üvegfestő

Budapest, VIII., Kender-u. 22. és 24. sz.

Mindennemű üvegfestmények a legegyszerűbbtől a leg-
gazdagabb kivitelig. Diszes üvegmozaik-munkák
velencei modorban.

Sokszorosan
kitüntetve ■

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild ihgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan felszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhímzésekben, valamint
hímzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, monstran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olcsón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.*

